

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem v právní věci

žalobce: **Z. A.**, ev. č. X
státní příslušnost X
pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2025, č. j. OAM-1570/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Spolková republika Německo.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že do ČR přicestoval proto, že zde již 17 let žije a má trvalý pobyt jeho švagr, u kterého momentálně bydlí a měl by u něj možnost pracovat a být samostatný a nezávislý na pomoci státu. Švagr a společní známí mu usnadní integraci. V SRN nikoho nemá, německy nehovoří. Německé vízum si vyřídil s ohledem na omezení udělování českých víz kvótami. O existenci dublinského systému nevěděl, jinak by se snažil o získání českého víza.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce je držitelem víza vydaného SRN s platností od 23. 6. 2024 do 7. 8. 2024 a Spolková republika Německo uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na žalobce se tak vztahuje čl. 12 nařízení Dublin III. V SRN nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Žaloba **není** důvodná.
6. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
7. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
8. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
9. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 21. 11. 2024. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce má německé schengenské vízum s platností od 25. 5. 2024 do 23. 6. 2024, Spolková republika Německo uznala svoji příslušnost k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochraně. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Spolková

republika Německo je proto dle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. příslušná k posouzení žádosti žalobce.

10. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci poskytnutí údajů žádosti žalobce uvedl, že ve vlasti chtěl podnikat, ale jeho kazašský obchodní partner mu nezaplatil. Snažil se dluhy uhradit z dalších podnikatelských aktivit, ale část dluhu mu stále zbývá. Měl konflikt s věřitelem, při kterém mu věřitel rozbil nos. Zajistil si peníze na cestu do Evropy, získal německé vízum a odletěl do Prahy, kde má známého. Pracoval v Pardubicích na brigádách na stavbě. Potřebuje peníze na splácení dluhu a rodina je navíc ve špatné finanční situaci. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu doplnil, že v Německu nikdy nebyl, nechce tam jet, nepojede tam, chce zůstat v ČR, má tu známé a jsou zde slušní lidé. Na otázku, zda má v ČR příbuzné, uvedl, že kamarády. V T. neměl možnost požádat o české vízum kvůli vyčerpaným limitům, potřeboval co nejrychleji odjet, tak si vyřídil německé vízum. O azylu nevěděl, chtěl zkusit požádat o pobyt, ale zjistil, že to s schengenským vízem není možné. Do SRN nepojede, ani když dostane rozhodnutí, že má odjet do SRN, líbí se mu zde. Požádal o možnost zůstat v ČR. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí uvedl, že v ČR žije jeho švagr.
11. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
12. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru neuvedl žádné důvody, krom své nechuti, proč by nemohl vycestovat do Německa. Žádné náznaky případné hrozby pronásledování na území Německa neuvedl. Žalobce v průběhu celého správního řízení tvrdil ve vztahu k Německu jenom to, že tam nikdy nebyl, německy nerozumí a že tam prostě nepojede. Žádnou, byť i hypotetickou, možnost pronásledování ze strany věřitelů a orgánů státu původu k Německu nevztáhl. Žalobce zjevně hledá prostřednictvím mezinárodní ochrany ochranu před svými dluhy, které má v Uzbekistánu, nicméně nijak netvrdí, že by byl pronásledován ze strany státních orgánů ať už v Uzbekistánu, nebo na území Německa.
13. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Německa. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly žalobcem prokázány. Ekonomické důvody, které žalobce jako jediné pro svůj pobyt v ČR uvádí, mezi individuální okolnosti bránící přemístění žalobce nepatří.
14. Pokud jde o otázku obecných systémových nedostatků azylového systému Německa, žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 5. 12. 2024 ohledně azylového systému v Německu, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi. Nevyplyvají z ní podezření na systémové nedostatky, které by

objektivně bránily přesunu žalobce do Německa k provedení azylového řízení. Aktuálnost uvedeného podkladu žalobce nespornuje.

15. Cílem řízení před žalovaným nebylo věcné posouzení žádosti žalobce, ale toliko posouzení a rozhodnutí otázky příslušnosti žalovaného k věcnému posouzení. V podané žalobě žalobce nijak nezpochybnil dostatečnost azylového systému v Německu tak, aby vznikly pochybnosti o systémových nedostatcích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že Spolková republika Německo akceptovala požadavek ČR na převzetí žalobce k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.
16. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Německa.
17. V řízení nevyplynuly žádné důvody, pro které by žalovaný nebo soud měl aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III., jehož aplikace se žalovaný ani sám nedomáhal. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III. příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Spolkové republiky Německo.
18. Žalobce sice tvrdil, že na území ČR má švagra a kamarády, nicméně tuto skutečnost nijak nedoložil. Sám tvrdí, že švagr žije v ČR již 17 let, a zároveň netvrdí a ani neprokazuje, jaké jsou vztahy mezi nimi (s ohledem na věk žalobce) a zda jsou natolik intenzivní a silné, aby bylo možné dovodit natolik silnou vazbu na ČR, aby bylo nutné zabývat se aplikací čl. 17 nařízení. I v případě svých kamarádů zůstal toliko v rovině zcela obecného tvrzení. Navíc své tvrzení ve vztahu k pobytu příbuzných v ČR správnímu orgánu a následně soudu „dávkoval“ postupně s pokračujícím řízením, což způsobuje nekonzistenci a nevěrohodnost jeho tvrzení. Žalobce se nepotýká se zdravotním omezením, je soběstačný, bez zvláštních potřeb. Samotná touha po práci v ČR, nebo nechuť vycestovat do SRN, není důvodem pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
19. Na závěr soud konstatuje, že úkolem tohoto řízení není posoudit věcnou důvodnost uplatněné žádosti o mezinárodní ochranu, ale pouze posoudit to, zda po procesní stránce bylo správně rozhodnuto o orgánu, který má věcnou důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu posoudit. Není proto na místě, aby se správní orgány zabývaly tím, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě.
20. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce